

КАПИТАЛ **K1** Средата **K2** Бизнесът **K3** Моят капитал Издавания Събития Проекти

Участвай за 500 лв. всяка седмица или 100 лв. всеки ден с Visa

Научи повече

VISA

LIGHT LIGHT / НЕЩА

22 юни 2018, 9:00, 41903 прочитания

Нежна е нощта

Лубри показва Ladies Only в Пловдив

Препоръчване (3) Like 3 LinkedIn Twitter Email T Светослав Тодоров

ВЪСТЪВА

КАПИТАЛ

Няма **КОЙ** да те спре да разбереш какво наистина се случва

Получавайте "Капитал" бкъци. Плащайте месечно с бшовите сметки.

Научете повече

Нежна е нощта, Светослав Тодоров
в-к Капитал, 22.06.2018

https://www.capital.bg/light/neshta/2018/06/22/3203779_nejna_e_noshta/

Любомир Армутлиев – Лубри е роден в София през 1977 г. През 2007 прави първата си самостоятелна изложба, а оттогава е показван в Любляна, Виена, Краков. Неизменна част е от значимите групови изложби на съвременно изкуство и фотография в България през последните няколко години. Ladies Only е неговата трета самостоятелна изложба в Sariev Contemporary. Кураторът на изложбата Васил Илиев описва подхода на Армутлиев така: "Разхождайки се нощем и денем с малката си аналогова камера, висяща на колана, има вероятност да изскочи пред вас, широко усмихнат и с отворено сърце."

"Има ли съвременен фотограф в България, който да не снима измъчени стари хора и села", попита ме един познат от Канада, който следи какво се случва из Източна Европа. Веднага му изпратих [Instagram профила на Любомир Армутлиев](#), или просто Лубри.

Аналоговата му улична фотография запечатва предимно случващото се в малките часове, но винаги изненадва с дълбочина, особено когато става въпрос за снимки от по-далечни страни. Често пред камерата му са тези хора, които се чувстват най-добре нощем.

СИТУАЦИЯТА С КОРОНАВИРУСА

Четете хронологията на събитията без излишна емоция в Дневник

От години той снима различни транс и драг хора по света и именно тези личности намират място в най-новата му изложба – Ladies Only, в пловдивската галерия Sariev Contemporary. Изборът на място е като че ли умишлен, тъй като по-рано тази година драг шоу в града беше отменено след поредица от заплахи – но според автора двете събития нямат общо.

Нежна е нощта, Светослав Тодоров
в-к Капитал, 22.06.2018

https://www.capital.bg/light/neshta/2018/06/22/3203779_nejna_e_noshtta/

Снимките към изложбата съставят и първата книга на Лубри, чиято фотография е излизала на страниците на "Едно", Vice, Fantom, Future Images - A collection of the World's Best Young Photographers. В анонсирането на изложбата са сплетени думи като "транс" или "драг", тъй като, както Лубри напомня, все пак става въпрос за "само дами" и нищо повече.

ВЪЗСЪЗДА

Нежна е нощта, Светослав Тодоров

в-к Капитал, 22.06.2018

https://www.capital.bg/light/neshta/2018/06/22/3203779_nejna_e_noshtta/

Manhattan Glamour Faces, 2017

Смаляване

"Решението снимките от изложбата да излязат и в книга беше импулсивно. Но в крайна сметка това е една линия, която изследвам от доста време, и тази книжка стана естествено продължение на нещата", казва Лубри, който извън изкуството е софтуерен инженер, а допреди няколко години беше свързан и с едно от най-популярните алтернативни места в София - останалият без аналог в града клуб "Жул Верн".

Снима изцяло на лента, въпреки че улавя тези моменти, които сме свикнали да запаметяваме бързо и дигитално. "Дава ми дълбочина", е лаконичното му обяснение защо продължава да залага на лентата.

Нежна е нощта, Светослав Тодоров
в-к Капитал, 22.06.2018

https://www.capital.bg/light/neshta/2018/06/22/3203779_nejna_e_noshtta/

Това е всъщност втората му изложба през последните месеци. По-рано тази година той посвети изложба изцяло на Виетнам в One Night Stand Gallery, пространството на съвременния артист Иван Мудов за експозиции с продължителност само една вечер.

"Изпитвам нестихващо любопитство към света около мен, то не се променя", казва фотографът, който обикновено избира посоките на пътванията и според това как ще го провокират творчески.

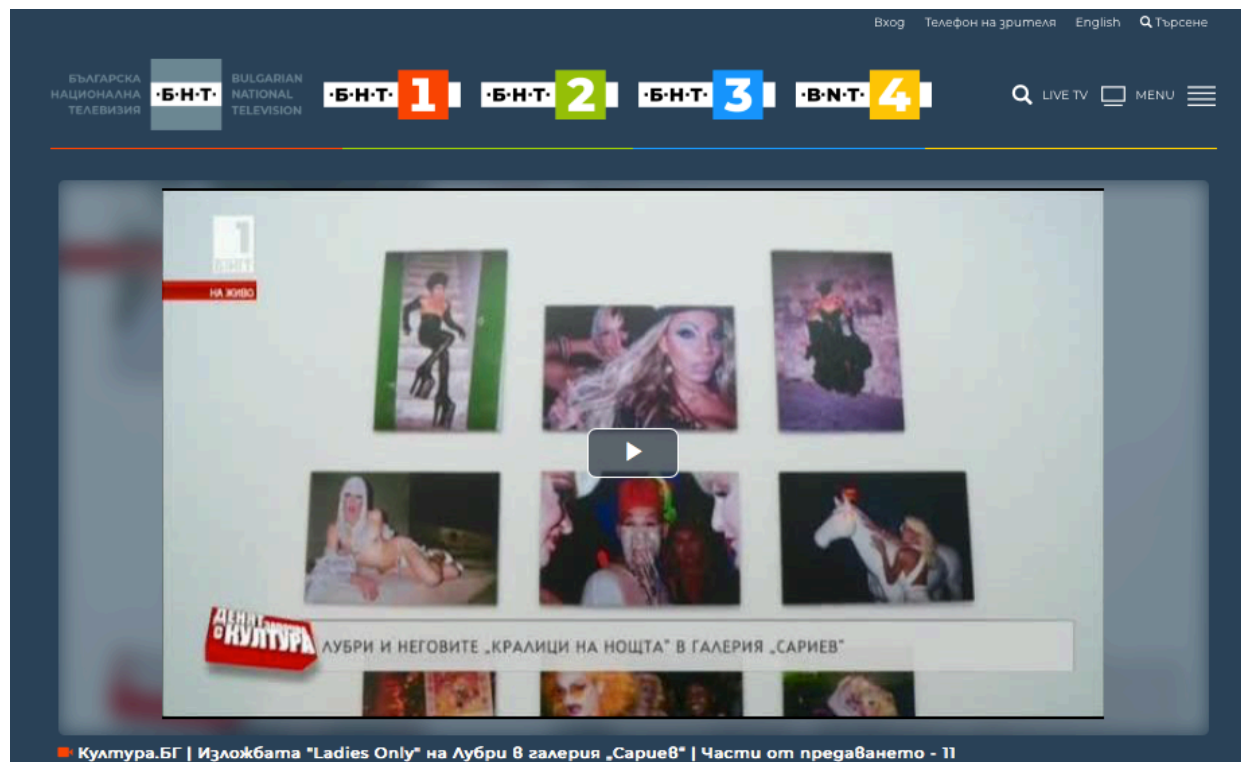
Това че през последните години все повече хора го следят покрай Instagram не е променило нищо за него. "Присъствието в социалните мрежи не ми влияе и не ме променя като фотограф по никакъв начин. Влияя се от всякакви неща и хора, може би по-скоро подсъзнателно. Карам на интуиция."

Ladies Only е в Sariev Contemporary до 28 юли. Повече от автора на lubrLorg

Нежна е нощта, Светослав Тодоров

в-к Капитал, 22.06.2018

https://www.capital.bg/light/neshta/2018/06/22/3203779_nejna_e_noshtta/

Изложбата "Ladies Only" на Лубри в галерия „Сариев“

Българска Национална Телевизия, 21.06.2018

<https://www.bnt.bg/bg/a/izlozhbata-ladies-only-na-lubri-v-galeriya-sariev>

BOYSCOUT

РАПОРТ ▾

УНИФОРМА ▾

МУЗИКА ▾

TV ▾

КУЛТУРА

ДИЗАЙН

ГРИЖА

ШАРМАНТНИТЕ ДАМИ НА ЛУБРИ СА СРЕДЕН ПРЪСТ ЗА ПУРИТАНИТЕ

14.06.2018

РЕДАКТОРИТЕ

КУЛТУРА

Третата самостоятелна изложба на **ЛУБРИ** в Sariev Contemporary няма как да не поровокира разнопосочни коментари в аудиторията.

Не че на българския фотограф му пука особено. Лубри продължава да обикаля света и да снима неподправения и автентичен живот на хора и маргинализирани прослойки от обществото, към които не можеш да останеш безразличен. Портретите на трансвестити, драг кралици, трансексуални и нощни феи на забавлението не правят изключение.

Шармантните дами на Лубри са среден пръст за пуританите

Boyscout, 14.06.2018

<https://boyscoutmag.com/2018/06/izlojba-lubri-ladies-only/>

BOYSCOUT

КАТЕГОРИИ ▾

НАЙ-ЧЕТЕНИ

АРХИВ ▾

SOCIAL ▾

Ladies Only представя кураторската селекция на Васил Илиев от фотографии, направени от Лубри в Ню Йорк, Сан Франциско, Ибиса, София и Пловдив през последните седем години. По време на многобройните си пътувания, Лубри натрупва изключителен архив от портрети, който според Илиев улавя усещането за женска красота, излагайки на показ сблъсъка на личности. *Космическо момиче, вуду вещица, кабаретна певица или домакния – кои са те и кои искат да бъдат – това колебание се превръща в тяхното истинско обаяние.*

Ляво: Аманда, 2017, Ню Йорк / Дясно: Не съжалявам за нищо, 2015, Сан Франциско © Лубри

Последното е в реда на нещата за артист, който започва да снима преди почти две десетилетия с апарат, взет назаем от приятел за снимки на котката му, която ражда. *Оттогава магическият му пръст и истинно око изобразяват света с безусловна честност.* Рядко срещано качество, от което имаме нужда, независимо от контекста и конкретното съдържание.

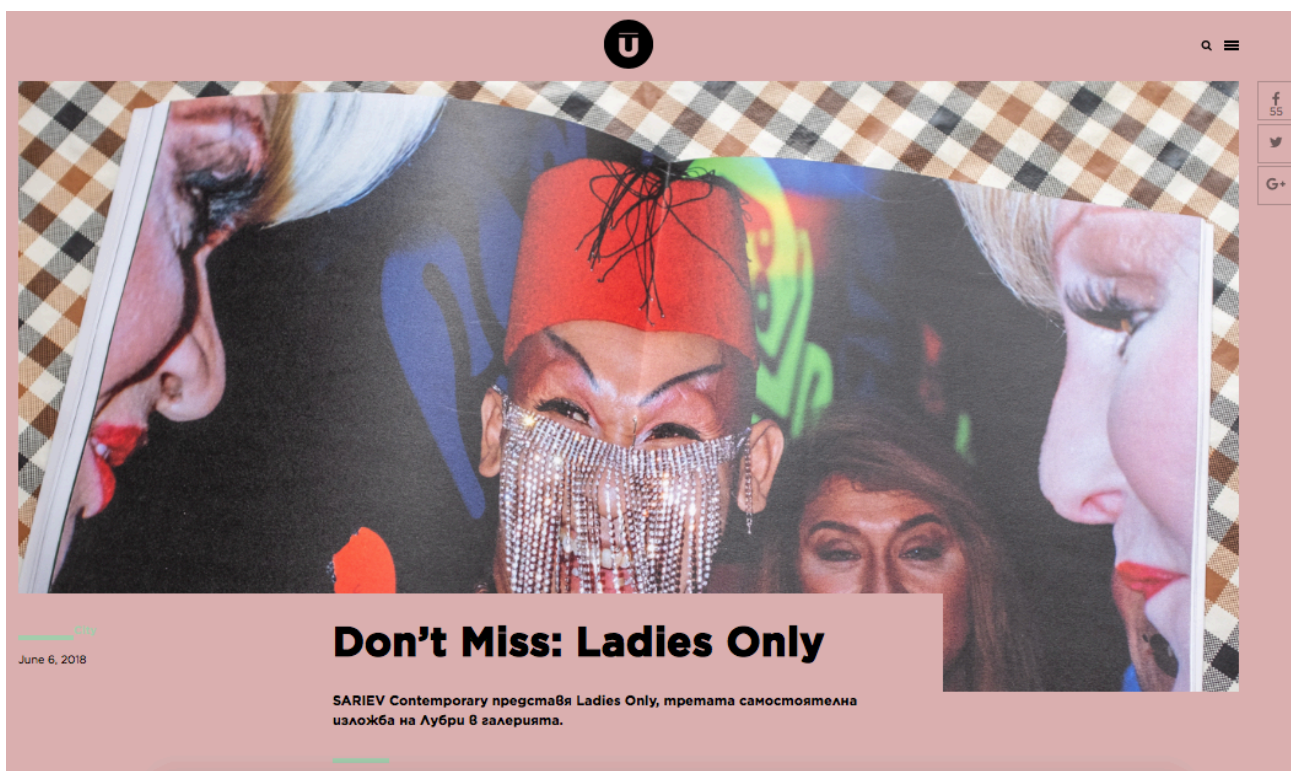
Ляво: Сутрин, 2012, Ибиса / Дясно: Гола на стълбите, 2012, Ибиса © Лубри

Ladies Only на Лубри е в пловдивската галерия *Sariev Contemporary* на ул. Отец Паисий до 28 юли. Едноименният каталог на изложбата струва 35 лева и може да бъде намерен на място в галерията. Повече информация за събитието има [ТУК](#).

Шармантните дами на Лубри са среден пръст за пуританите

Boyscout, 14.06.2018

<https://boyscoutmag.com/2018/06/izlojba-lubri-ladies-only/>

Don't miss out: Ladies only

Under the line, 06.06.2018

<http://undertheline.net/the-city/donvt-miss-ladies/>

Лубри отво ни изненадва с новата си изложба, която ни представя средноцините му разходки с малката му камера в дълбините на неподправената красота.

По време на пътуванията си през последните седем години той създава изключителна поредица от фотографии. Улавя женската красота, излагайки на показ сблъсъка на личности.

Но за да разберете какъв е духът в бутликата, трябва да се сблъскате с неговите творби лице в лице, подбрани от Васил Илиев.

Откриването на изложбата **Ladies Only** е в петък 8 юни и продължава до 28 юли. Побързай да се сдобиеш и с една от лимитираните книги на проекта, която ще намериш в деня на откриването.

by Under The Line

Don't miss out: Ladies only

Under the line, 06.06.2018

<http://undertheline.net/the-city/donvt-miss-ladies/>

С т о л и ц а

Всичко е в реда на нещата в *Landscapes and Lifestyles*

Донякъде е неприемливо да поставиш такава заглавие на текст за изложба, представяща съвременно изкуство, защото именно него познаваме като...

Конфузност, героизирана, за да реализира несъотвествието между една картинка и да било онакова с нещо като...

И ако доскоро авторитетът на достояния да "бъде", "е", "съм" даваше примера, на съществуване, днес "не-е" "не-аз" праби място...

Поставени в една такава теза, бих казала, че по-голямата част от авторите от Landscapes and Lifestyles фиксират именно тази генерална конфузност...

Прабдолюб Иванов, от серията "Study for Bivalent Objects", 2017, живопис

дигитално на екран, проекция, без да засягат силата на съзерцаващия. Корено различна от практиката на Вълко, Вера Млечевска добива нарчатв към наравената от нея изложба...

в изложбата, ще се съдвоят, че дали ще бъдат контрастно избраната пълнота или друга от авторското портфолио, ефектът ми бих съхранил...

Обозарателни погода на Вера Млечевска и това важи за тезата на текста "kak се случва", трябва да имаме преглед, че изложбата Landscapes and Lifestyles...

Последвателно в 6-те изложби, разглеждатки диференциал като "многократно поле" в неговите стереоптични характеристикти като...

ВЕСЕЛИНА САРИЕВА

Изложбата Landscapes and Lifestyles може да бъде видяна в Гюте-институт - София, до 21 април 2017 г.

Настоящият брой на АВ е оформен визуално с творбите на Прабдолюб Иванов, Вера Млечевска, Гери Георгиева, Вълко Чобанов, Рада Букова...

Артикулария Вестник 12-18.04.2017

Програма "Култура" на Столична община

Всичко е в реда на нещата в Landscapes and Lifestyles, статия. Автор: Веселина Сариева
Литературен вестник, 12-18 април 2017
https://bit.ly/2oUJLzn

РАПОРТ ▾

УНИФОРМА ▾

МУЗИКА ▾

TV ▾

КУЛТУРА

ДИЗАЙН

ГРИЖА

ЛУБРИ СНИМА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ

10.03.2016

РЕДАКТОРИТЕ

КУЛТУРА

© Лубри

ЛУБРИ е онзи дяволски добър фотограф със строго индивидуален и абсолютно откровен поглед върху заобикалящия го свят, който си прави едно гълго познавателно пътуване в Щатите, за да снима

Лубри снима Съединените американски щати.

сп. *Boyscout*, 10 март 2016

<https://boyscoutmag.com/2016/03/lubri-eclectics-exhibition/>

културата в Сан Франциско,
гордите афроамериканци и евреи в
Ню Йорк, сантименталната
природа на американската
провинция, откровената бедност и
живописни идиотщини, които
дебнат зад всеки ъгъл. Хубавото при
Лубри, е че никога не включва
каквато и да било ирония или
социална критика към своите
персонажи, а снима просто заради
удоволствието от самото снимане
и опознаването на живота в цялото
му многообразие. Макар част от
кадрите да изглеждат преднамерено
заснети, умишлено кичозни и
търсещи провокацията чрез смяна
на социални роли и сексуалности,
Лубри се оглежда предимно за
противоречията около себе си и ги
представя по стряскащо спокоен и
невиждан начин така, че да се
замислим колко добре виждаме и
дали не сме загубили уменията си да
наблюдаваме хората около себе си.
Затова е хубаво да си прочистваме
мислопроводите с редовно
посещение на **ЛИЧНИЯ МУ БЛОГ** и
загължителна разходка до
последната му самостоятелна
изложба **Еклектици** – въздействаща
селекция предимно от портрети на

Лубри снима Съединените американски щати.

сп. **Boyscout**, 10 март 2016

<https://boyscoutmag.com/2016/03/lubri-eclectics-exhibition/>

красиви, деформирани, чудовищни и много истински лица, които предизвикват доста мисли за житейската им съдба. Чуден поглед към всичко американско с изключение на самата американска мечта.

© Лубри

Лубри снима Съединените американски щати.
сп. **Boyscout**, 10 март 2016
<https://boyscoutmag.com/2016/03/lubri-eclectics-exhibition/>

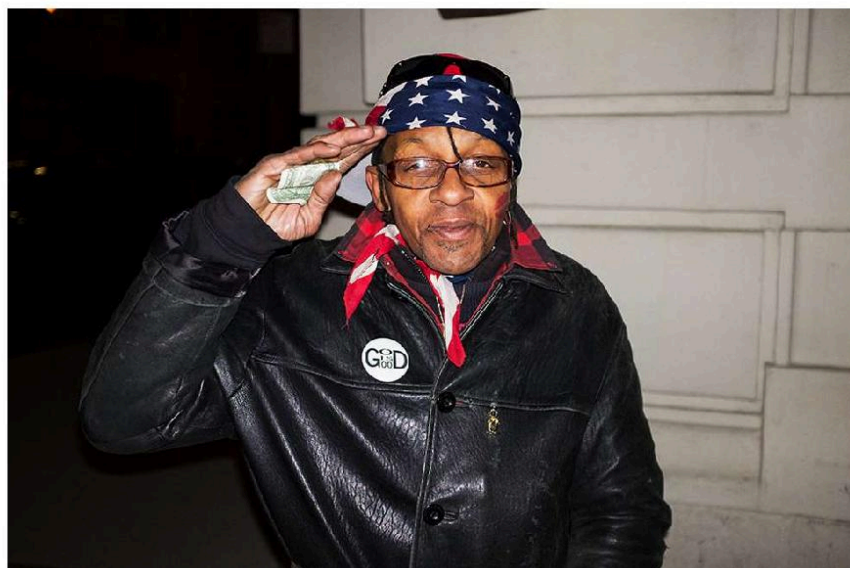

© Лубри

© Лубри

Лубри снима Съединените американски щати.
сп. **Boyscout**, 10 март 2016
<https://boyscoutmag.com/2016/03/lubri-eclectics-exhibition/>

© Лубри

ЕКЛЕКТИКИ се открива тази вечер
след 18:00 и може да бъде разгледана
до 10 април в софийската Галерия

Лубри снима Съединените американски щати.
сп. *Boyscout*, 10 март 2016
<https://boyscoutmag.com/2016/03/lubri-eclectics-exhibition/>

People (/people)

March 7, 2016

За еkleктиките на Лубри

Говорим си с Владия Михайлова за изложбата на Лубри "Еkleктики".

Разпитахме Владия Михайлова, куратор в галерия "Васка Емануилова" – филиал на Софийска градска художествена галерия, за това колко е трудно да селектираш фотография, за Лубри (<http://lubrikante.blogspot.bg/>) и новата му изложба.

За еkleктиките на Лубри, разговор с Владия Михайлова. Автор: Васил Германов

Under the line, 7 март 2016

<http://undertheline.net/journal/interviews/za-eklektikite-na-lubri/>

Няколко гуми за автора от твоята гледна точка.

Лубри е холерично любопитен автор. Той снима много, снима като рефлекс и това винаги е свързано с някакъв конкретен момент, гледна точка, състояние, жест. Преди време по друг повод бях написала, че йерархиите в неговите фотографии са емоционални, сега, докато мислихме изложбата, много пъти си го припомних. В начина, по който работи, има много кеф, затова кадрите са като че ли резултат от леко надрусване, което е едновременно позитивно и ги прави въображаеми, фантазмени.

За еkleктиките на Лубри, разговор с Владия Михайлова. Автор: Васил Германов
Under the line, 7 март 2016

<http://undertheline.net/journal/interviews/za-eklektikite-na-lubri/>

Класически или модерен можем да го наречем?

Може би постмодерен, хаха. Защото работи със сюжети, подходи, образи и гледни точки, които вече са включени в историята на фотографията, в споделената визуална памет също. Прави го по свой начин, смесва неща. Това е и една от причините "Еклектици" да е заглавието на изложбата.

За еклектиките на Лубри, разговор с Владия Михайлова. Автор: Васил Германов
Under the line, 7 март 2016

<http://undertheline.net/journal/interviews/za-eklektikite-na-lubri/>

Лесно ли се селектира фотография?

Много трудно се селектира фотография, особено имайки предвид колко много кадри "произвежда" Лубри. Затова в селекцията съм търсила насоки, теми, образи, които за самия фотограф са по-постоянни, като драг кралици, дженгър проблеми, чудаци, ако така можем да преведем на български думата "freaks".

Кое е основното, което търсиш при селекцията?

При селекцията се опитах първо да открия една гледна точка, а след това да видя, по какъв начин тя е важна за Лубри. Повечето от работите са правени наскоро и са свързани с пътуване до Америка, така че да се изхожда от този "класически" сюжет не беше трудно. Знаем колко много фотографии са снимали хората, улиците, живота в Америка като Даян Арбъс, Робърт Франк, Вивиан Майер. Всички те се вглеждат в многото и противоречиви лица на един огромен шарен свят, който сякаш е планета сам за себе си. Лубри прави същото, макар и от различната перспектива на гост на континента. Интересно ми беше, как той вижда тази страна и то именно като непознат. Точно тук, за мен поне, бе находката на изложбата: в нея има много малко нови и непознати образи на Америка, за сметка на повторенията. Имам предвид гледки, които не, че се повтарят буквално, но сякаш ги очакваме, познаваме ги от киното, телевизията, рекламите, цялата визуална информация,

За еkleктиките на Лубри, разговор с Владия Михайлова. Автор: Васил Германов

Under the line, 7 март 2016

<http://undertheline.net/journal/interviews/za-eklektikite-na-lubri/>

която съзнателно и несъзнателно ежедневно консумираме. Сякаш Америка се е позахабила, поуморила, поостаряла, даже е станала сантиментална. Това се опитах да извадя – многото бръчки на Новия свят, които Лубри с такава наслада е уловил.

Разбира се, съвсем а ла Лубри, това, което той е търсил е ледната точка отдолу – нагоре на небостъргачите... от улицата, живота на хората, от чудациите в метрото. И ето тук е всъщност "интригата" във фотографиите: те са снимани така, че носят някаква безусловна влюбеност в самото живеене, независимо от социалната драма, въпреки повторенията и умората. Макар и понякога с деформирани тела, с белези хората в тях са неизменно, човешки и земно красиви.

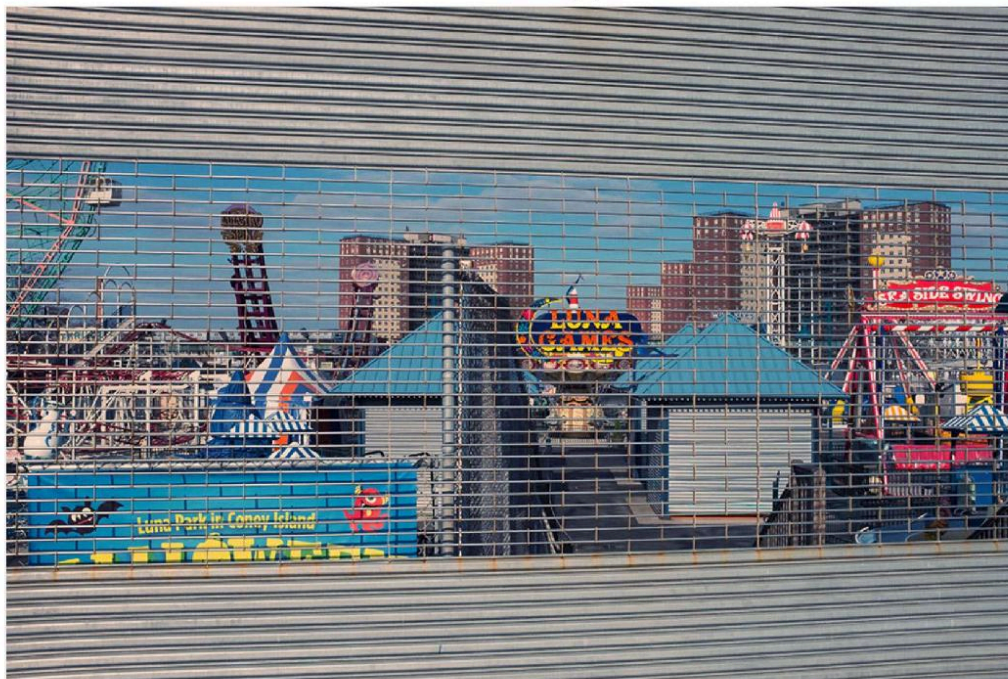
Как най-лесно можеш да опишеш работите в изложбата?

Представете си, в какъв свят живеем и каква е Америка днес, която за десетилетия бе онази територия на мечти и шансове за осъществяване. Сега сме толкова далече от вярата не само в нея, но и в световните политики като цяло. Светът е разтърсван от катаклизми, границата между богатството и бедността се увеличава, хората непрекъснато пътуват и мигрират, цялата земя се върти не само физически, но и социално. Това, което мен ме впечатлява във фотографиите на Лубри е, че успява да намери онзи кадър, в който има искрица живот, да снима хората така, че въпреки всичко да изглеждат щастливи и с достойнство, хора, които могат, ако не да мечтаят, то поне да фантазират. В това няма социална критика, може би няма и истински социална тема, но има много позитивна енергия, в която все по-малко като цяло вярваме.

За еkleктиките на Лубри, разговор с Владия Михайлова. Автор: Васил Германов

Under the line, 7 март 2016

<http://undertheline.net/journal/interviews/za-eklektikite-na-lubri/>

Кой е най-безвременният кадър от изложбата? Защо?

Това е много интересен въпрос. За мен най-безвременният кадър е този, който избрахме за водещ образ на самата изложба: затворен лунапарк, сниман през спуснатите решетки на оградата. Фотографията е такава, че не може да се видят началото и края по хоризонтала, те надхвърлят рамката, може би са безкрайни. Мисля си, че днес се намираме именно пред един такъв затворен лунапарк, не сме уцелили работното време, за да можем с чисто сърце да се забавляваме съвсем истински, но пък все още можем да пожелаем и да очакваме.

Изложбата **"Еклектику"** (<https://www.facebook.com/events/922274347867972/>) се открива на 10 март от 18 ч. и ще продължи до 10 април в галерия "Васка Емануилова".

За еклектиките на Лубри, разговор с Владия Михайлова. Автор: Васил Германов

Under the line, 7 март 2016

<http://undertheline.net/journal/interviews/za-eklektikite-na-lubri/>

BOYSCOUT

НАРЪЧНИК ЗА МОМЧЕТА С ДОБРО ВЪЗПИТАНИЕ

РАПОРТ УНИФОРМА МУЗИКА КУЛТУРА ДИЗАЙН ФИЛМИ ГРИЖА BOYSCOUT

ТЪРСЕНЕ

Култура

Втора природа за Лубри

ОТ: РЕДАКТОРИТЕ, 12 ЮЛИ 2013

© Лубри

Кураторът Вера Млечевска и галерия Sariev Contemporary обичат Лубри и неслучайно организират втора самостоятелна изложба на фотографа в Пловдив. След [скапала с местните туригани и сваднето на косматия мъж](#) фотографът представя кадри, за които отправна и събирателна точка са различните медии, деформиращи фотографския образ. Не че Лубри би се трогнал от подобна реакция – все пак сме свикнали да го виждаме да снима провокативно и умно за своя блог и за различни проекти на списанията Едно, Vice, Phantom magazine и вестник 39 Грама. Помним първата му самостоятелна изложба *Момчетата не плачат* в галерия Пистолет преди шест години.

Boyscout навън

Препоръчано от Facebook

No recommendations for this website yet.

Архив

Август 2013 (10)
 Юли 2013 (31)
 Юни 2013 (23)
 Май 2013 (21)
 Април 2013 (20)
 Март 2013 (25)
 Февруари 2013 (23)
 Януари 2013 (27)
 Декември 2012 (29)
 Ноември 2012 (31)
 Октомври 2012 (32)
 Септември 2012 (20)
 Август 2012 (14)
 Юли 2012 (23)
 Юни 2012 (30)
 Май 2012 (29)
 Април 2012 (34)
 Март 2012 (39)
 Февруари 2012 (33)
 Януари 2012 (35)
 Декември 2011 (26)
 Ноември 2011 (42)
 Октомври 2011 (31)
 Септември 2011 (31)
 Август 2011 (27)
 Юли 2011 (26)
 Юни 2011 (45)
 Май 2011 (49)
 Април 2011 (45)
 Март 2011 (43)
 Февруари 2011 (53)
 Януари 2011 (31)
 Декември 2010 (54)
 Ноември 2010 (74)
 Октомври 2010 (60)
 Септември 2010 (19)
 Август 2010 (11)
 Юли 2010 (9)
 Юни 2010 (2)

Втора природа за Лубри.

сп. Boyscout, 12 юли 2013

<http://boyscoutmag.com/2013/07/second-nature-lubri/>

© Лубри

В откриващата се днес изложба *Втора природа* Лубри използва медията не самоцелно, а по-скоро като криво огледало, в което фотографският образ е представен по много оригинален начин.

Традиционната за автора филмова лента е гарант на видяното, но фотосът не е непременно последното явяване на изображението, а само едно от няколко, които предшестват и последват. С други думи, образът е изкривен от огледала или прожектиран или прекарван през през различни медии и изкривяван при всяка следваща експонация. Резултатът е много интересен.

Изложбата Втора природа може да бъде разгледана от 12 юли до 30 август в пловдивската галерия [Sariev Contemporary](#) на ул. Отец Паисий 40.

You and 20 others recommend this.

ТАГОВЕ: SARIEV CONTEMPORARY, ВТОРА ПРИРОДА, ГАЛЕРИЯ, ЕДНО VICE, ИЗЛОЖБА, ЛУБРИ, МОМЧЕТАТА НА ПЛАЧАТ, ПИСТОЛЕТ, ПЛОВДИВ

Подобни:

НЕЩАТА НА
КАРБОВСКИ

INEMURI НА DANIEL
GEBHART DE
KOECKOX

LUXURIA 1965

FUCK YEAH MENSWEAR

СЕРИОЗЕН АНАЛИЗ

Втора природа за Лубри.

сп. **Boyscout**, 12 юли 2013

<http://boyscoutmag.com/2013/07/second-nature-lubri/>

КУЛТУРА

Култура - Брой 12 (2674), 30 март 2012

Изкуството на snapshot

Възрастна жена със сбръчкано от старост и мъка лице, увито в забрадка, старо черчево, стара къща. Сюжет, до такава степен стандартизиран от фотографията в България от последните двадесет и повече години, че вече излиза от съдържанието на думата баналност, прелива извън него и повлича всякакъв папъг за авторство и техническо майсторство. Сещам се и за няколко други такива: гола жена, овъргалияна в пясък на брега на морето, пейзаж от стария Пловдив, кукерски маски, макро снимка на цветя сред природата и планински пейзаж с мараия. Така паречената „художествена фотография“ не бе нищо повече от отражение на принципите на живописца с прилежащото му жанрово разделение, композиция и идеализация. В повечето случаи хората в тези кадри са анонимни, те представят „жената“, „старицата“, „морето“.

Някои фотографии от 90-те се изкушиха от чудовищия свят на Яп Саудек и Жоел Питър Уиткин, като наподобяваха мрачната атмосфера, домогваха се до сексуалността, голотата, фантазмите. Но очевидно традициите, които се следват у нас, най-вече идващи от НАТФИЗ, отреждат на фотографа да бъде преди всичко занаятчия, който владее определен набор от умения.

На хоризонта все пак се появи ново поколение фотографии с изострени сетива за това, което се случва наоколо, за опова, което се показва в интернет и списанията. Някои от тях произлязоха директно от рекламния и лайфстайл пазар на списанията, където креативността се ценя, включително и в цифри, като например списание „Едно“, което е първа трибуна почти на всички млади фотографии у нас. Естествено, появиха се нови и нови кумири: Али Лейбовиц, Юрген Телър, Райън Макгинли, Волфганг Тилманс, Богданов/Мисирков...

Наложиха се съвсем други сюжети във фотографията. Идеализираните и обобщени образи бяха изместени от други, преди това считани за маргинални. Ако върнем малко лентата назад, ще трябва да си спомним за влиянието на Нан Голдин, която въведе тези теми в галериите. Това са изключително интимни моменти от живота на заобикалящите я, понякога хора в леглото; понякога снимани набързо, без фокус, в асиметрична композиция.

По малко от всичко това възприе и най-новото поколение български млади фотографии. Те насочиха обектива си към случващото се в клубовете, баровете, по улиците на града или извън него. Паднаха всякакви задръжки от гледна точка на това какво заслужава да бъде запечатано; всъщност, реално такива не съществуват от самото начало. И това говори за избор. Дистанцията на съзерцателния и аналитичен фотограф се стопи тотално в много лични и близки кадри на естествената среда на тези хора. Снапшотове^[1], направени импулсивно и без много суетене.

Опова, което отвоюваха младите фотографии, беше интересът към истинския живот и реалните хора, без патетични

клишета и обобщения и без скрупули към обектива, фокуса и композицията. Те снимат пещата, дори когато са изгубили грация и които може и да не забележим иначе. Кой ли го е грижа за това, след като по-важното е да се улови определена ситуация – такава, каквата е.

И преди да тегля чертата на обобщенията, е необходимо да се спомене, че рамката, която очертавам, е все пак тясна за различията на характери, които имат свой собствен почерк - Лубри, Димитър Солаков, Михаил Новаков.

Пред тях остава предизвикателството да направят следващата крачка и да отговорят на въпроса на кураторите на изложбата^[2] на Мишо Новаков какъв е смисълът от всички тези снимки, освен отражение на света. Можем ли да изведем дълбочина от този световъртеж от кадри?

^[1]*snapshot*, от английски – моментална снимка, изстрел папосоки; снимам, правя снимка.

^[2]Михаил Новаков, „Коли, мащки и пейзажи“, куратори Борис Мисирков и Георги Богданов, галерия „Васка Емануилова“, 7 март-1 април 2012

Вера Млечевска

КУЛТУРА

Култура - Брой 27 (2600), 16 юли 2010

Илюстрация на индивидуалността

Персона, художници: Боряна Росса & Ултрафутуро, Валентина Петрова, Георги Богданов & Борис Мисирков, Иван Мудов, Камен Стоянов, Любомир Армутлев – Лубри, Правдолюб Иванов, куратор: Вера Млечевска, Галерия ИСИ – София, 9 юли – 5 август 2010

Кратка и почти невидимо деликатна е дистанцията между този проект и десетките други, посветени на пола, траверсията и изобщи на куиър културата. Той изследва индивидуалността в смисъла ѝ на психологическо състояние, по все в опзи краен или, както е прието да се нарича, “втвърден” вид, който не само помага на личността да се адаптира към заобикалящата я среда и към собствените си нагласи, а променя самата личност.

Има и още нещо. Освен че осигурява подходящи лабораторни условия за обследване на уникалността, събирайки подобни “втвърдени” типове, този проект разобличава и ситуации, които предизвикват умишлено проявата на крайностите. Измислянето на персона е честа стратегия на изразяване в полето на изкуството. Тя някак изключва всяка тривиална “нормалност” още изначално, за да предразположи към пълно освобождаване в общуването със собственото творческо аз, а чрез него и със средата.

За да заобиколя максимално убедително субективната си позиция по отношение на проекта „Персона”, бих се заела по-скоро с това да открия конкретната проява на персоната в работата на всеки един от авторите.

Предельно ярък образ по отношение на трайното сливане със собствената си маска за пред света тук е работата на Боряна Росса – „SZ-ZS” от 2005, всъщност един от най-възлущащите ѝ пърформанси, по мое мнение, представен сега като фото и видео документация. Това е единствената работа в изложбата, която въвежда в употреба персоната на художника, а не се задоволява с откритието на печия чужда странност. От няколко години пасам самата Боряна Росса постоянно усъвършенства и допълва тази маска, която изглежда я пазя от цялата болезненост на нейните артистични действия и в същото време ѝ осигурява възможно най-умело себеизразяване и комуникация.

Останалите автори са избрали да регистрират външни на тях и на обществените стандартни персонаи.

Така проектът добива разнопосочен социален смисъл, в който се преливат всички аспекти на една откровена психологическа реакция към външния свят и неговите изисквания. И докато Правдолюб Иванов е събрал всичко това само в един единствен портрет на момче на име Джеймс, то повечето от художниците са предпочели паративната форма на фотосесето и на видеото. Нищо, че зад необичайно безполовото лице на Джеймс също стои цяла история за това как той никогато не е ходил на училище, по въпреки високата култура, патрупана незнано как в домашни условия, той все пак

реализира себе си като модел на студентите в художествената академия.

В работата на Камен Стоянов персоната се проявява във възможно най-класическия си вид като артистичен етюд или по-скоро - като фото сесия на един актьор, който търси начин да избегне стандартизацията на предвидената за него социална маска и се облича като шофьор на камион. И все пак, пакрая пеговата същиска, формирана от фобии и идеали персона като че ли избива на повърхността и сама го разкрива като актьор, застанал на твърде необичаен урбанистичен фон.

Също толкова класически е случаят с трагестита Натали, заснет от Валентина Петрова, макар и в удивително успешно стилизираната естетика на социална драма. Класика е и видеото „Бъфало” на Иван Мудов. Популярността, която доби с годините, случайната находка на художника - индианец трагестит в този случай е пример как проблемът за крайната проява на индивидуалност и персоната може да се включи успешно в един доста широк периметър от теми.

Докато в серията с портрети на културисти случаят е доста по-различен. Лубри не просто документира, а тенденциозно създава собствена фикция за тяхната персона, облечена в болбонен поп формат. Подобно на него, Богданов и Мисирков са изработили палудничаво бутафорна среда за любимата си персона – режисьора Валентин Вълчев. И така я построят в друга, желана от тях посока. Той танцува, заобиколен от въртящи се дългоноси човечета, в кутия с огледални стени. Интерактивният, жизнерадостно папаирен, по все пак критичен в определени случаи топ се утвърждава все повече като най-характерен белег за артистичните изяви на двамата фотографи.

Уплътнен с тези работи, проектът „Персона” се превръща в панстина убедителна илюстрация на индивидуалността, по най-вече в нейната външна изява като ексцентризъм, в който социалното съществуване на личността е поставено до голяма степен в зависимост от облекло и аксесоари, от корекции по тялото, ако изобщо е възможно да се правят обобщения, когато става дума все пак за функционираща персона. Но тук същинската психоанализа и всеки модел на умерена индивидуалност отстъпва пред парочната визуална провокация на крайността.

Светлана Куюмджиева